

A gepárdlány

Egyszer volt,hol nem volt,volt egyszer egy kislány,aki bármilyen állattá át tudott változni.

Egy nap átváltozott gepárrdá. Amikor újra ember akart lenni,nem sikerült neki. Két nap elteltével már kezdett beletörődni,hogy örökké gepárd maradt,de ekkor egy kicsi szárnyas lény kopogott be az ablakán. Beengedte s kérdezte:

-Hát te meg miféle szerzet vagy?

-Nem látod? Tündér vagyok!-mondta kicsit sértődötten.

-Ó,bocsánat ökelme!-gúnyolódott a lány.

-Na jó.-mondta a tündér.

-Nekem azt mondták,hogy segítenem kell neked,de úgy látom,az égvilágon semmi bajod.- válaszolta a tündér és elindult kifelé.

-Ja,de-kezdte a lány-tudsz nekem segíteni?

-No és mit?-tudakolta a tündér.

-Vissza kellene változnom emberré.

-Rendben.-mondta a tündér. Hátha tudok segíteni.

-Hogy is hívnak?

-Lunának.-mormogta halkán a lány.

-Kövess Luna!-kiáltotta a tündér s elindultak a varázserdőbe.

-Nekem most mennem kell.-mondta a tündér.- Te keresd meg a legszebb levelet!

-Miért pont egy levelet?!-kérdőzködött Luna,de a tündér nem válaszolt,mert már messze járt. Luna ekkor megpillantott két nyulat, akik fel-alá járkáltak.

-Hé!-szólt oda Luna a nyulaknak,akik rémülten rohantak el az óriási gepárd láttán.

-Ne féljetek tőlem!-mondta Luna futtában.

-Miért ne féljünk?! Azért ,hogy el tudj kapni?!-háborgott az egyik nyúl.

-Azért,mert én ember vagyok.

S végül sok győzködés után elhitette a nyulakkal,hogy nem kell félniük.

-Kit kerestek?-kérdezte Luna.

-A kislányunkat.-szipogta az egyik nyúl. Elrabolta valami vén banya.-folytatta a másik.

Az egyik nyúl felemelt egy követ. Mérgében és szomorúságában nekidobta egy fának,amin lenyomódott egy gomb s egy pillanat alatt egy sötét,rejtélyes helyen találták magukat.

-Látom,jót cselekedtél Luna.-hallatszott egy hang.

A két nyúl és Luna is körbenézett, de a sötétségtől nem láttak semmit.

-Ki az?-kérdte Luna félénken.

-Én vagyok az, a tündér.

-Miért cselekedtem jól?

-Azért, mert segítettél ezeknek a nyulaknak.

-Mi történt ezzel a ....? Hol is vagyunk most?-dadogott az anyanyúl.

-Egy erdőben, amit egy boszorkány varázsolt el.- mondta a tündér.

-Én pedig még mindig gepárd vagyok.-mondta Luna. Azért intéztem el, hogy ide kerüljete, mert itt van a legszebb levél.-válaszolta a tündér, majd átnyújtott egy átlagos kinézetű körtét Lunának.

-Ez egy varázskörte.-magyarázta a tündér. Egyetek belőle mindhárman, hogy legyen elég erőtök.

Beleharaptak mind a hárman és valami érdekes érzés futott át rajtuk villámgyorsan. El is indultak az erdőbe megkeresni a boszorkány tanyáját.

-Ott látok valamit.-suttogta Luna.

Elindultak hát a kiskunyhó felé, ahonnan érdekes villanások szűrődtek ki. Benéztek az ablakon. Tisztán lehetett látni a kisnyulat és a levelet. Az anyanyúl bekopogott az ablakon, mert nagy izgalmában elfelejtette, hogy a boszorkány bent van. Hirtelen lebuktak mindhárman, úgy megijedtek, hogy meglátja őket. Szerencsére vén volt a boszorkány s rossz volt a füle nagyon, ezért nem hallotta meg.

-Jaj, mi lesz Fügével?-sóhajtoztak a nyulak.

-Nem tudom.-mondta Luna komolyan. Biztosan bájjitalhoz kell neki.

-Van még a körtéből?-kérdte az anyanyúl.

-Igen, van, de miért?-kérdte Luna.

-A tündér azt mondta, ha eszünk belőle, lesz erőnk. Hátha a félelmünk is elmúlik tőle és be merünk menni.

-Jó ötletnek hangzik.-egyezett bele Luna s mindannyian beleharaptak egyet-egyed. Hirtelen mindnyájan felbátorodtak és berontottak a boszorkányhoz.

-Tűnjetek el innen, de rögtön!-üvöltött rájuk a boszorkány.

Luna pedig, aki még mindig gepárd volt, megmutatta éles fogait. A boszorkány viszont ettől sem ijedt meg. A két nyúl felkapaszkodott a polcra, amiről lerántották a bájjitalokat, azokból pedig az összes mérgező, undorító trutymó a boszorkány fejére esett.

-Hé!-ordított a boszorkány. Tűnjetek a szemem elől, de rögvest!

-Majd akkor, ha elvittük Fügét és a levelet!-feleselt Luna.

Feldöntötték az egész polcot,amiről lekapott egy kulcsosomót s gyorsan végigpróbálgatta a kulcsokat és végül kinyílt a ketrec és Füge kiszabadult. Luna felkapta a levelet is és úgy futottak a tündérig ahogy csak bírtak.

-Sikerült!-kiáltották a nyulak,amikor megpillantották a tündért.

-És a levél is megvan.-tette hozzá Luna boldogan.

-Add csak ide a levelet!-mondta a tündér és beledobta egy pocsolóba. Ott a levél szépen elpárolgott és a tündér merített egy pohárral a vízből,majd odaadta Lunának.

-Idd ezt meg!-utasította a tündér.

Luna megitta a vizet és egykettőre újra ember lett.

-Köszönöm neked a segítséget.-kezdte Luna. Veletek pedig nyulak,örülök,hogy találkoztam.

Erre Füge is elkezdte mondandóját:

-Örökké hálásak leszünk neked Luna!

Így volt,vége volt,mese volt.